

Poština plačana v gotovini

Angelček

1934-1935

Letnik 43

10

VSEBINA: Pripravimo srca za véliki dan (A. Košmerlj) — Živa kri — plemenito srce (—ž) — 400 letnica vzgojnega reda — Slavko in ptički (Fr. Lasbacher) — Anka (Žagarjev Ivan) — Marijin vrtec — Uganke — Skakalčeva smola — Pesem: Najboljše vino (U).

Rešitev ugank v »Angelčku« št. 9.

Tri besedne uganke: 1. Jok, oko, kos. 2. Noj, oče, jež. 3. Sel, Ema, lan (možno tudi: Eva, Ela).

Računska naloga: $1 \times 9 + 2 = 11$
 $12 \times 9 + 3 = 111$
 $123 \times 9 + 4 = 1111$
 $1234 \times 9 + 5 = 11111$
 $12345 \times 9 + 6 = 111111$
 $123456 \times 9 + 7 = 1111111$
 $1234567 \times 9 + 8 = 11111111$
 $12345678 \times 9 + 9 = 111111111$

Vse so prav rešili: Agrež Ivanka, Hribernik Erika, Ramšak Roza, Cimerman Daniela, Vončina Rafaela, Kramer Marija, Zupančič Cirila, Gorenjak Jožica, Crepinšek Marija, Tajnšek Slavica, Golobranc Milica, Malus Marija, Resnik Anica, Dorn Ida, Majcen Bogomila, Lednik Ljudmila, Nahberger Ivanka, Spano Margareta, Cehle Ema, Weber Milena, Knez Antonija, Katič Pepca, Bračun Mira, Ocvirk Ljudmila, Gilvert Erika, Klobučar Rika, Trobec Marta, Tojnko Albina, Blaznik Anica, Spiljak Angela, Rataj Marica, Gumzej Fanika, Karič Erna, Lettig Slavica, Černelc Janja, Gradišnik Vida, Cujnik Stefka, Kralj Stanislava, Kovač Stefka, Jazbec Jožica, — vse te so gojenke na soli čč. ss. sester v Celju. Strukelj Tončka, Gradac; Habjan Nikica, Stegnar Anica, Tržič; Erpič Tina, Smihel; Pristavec Dragica, Kranjska gora; Svojišak Ivan, Marjan, Matko, Dob; Aleš Ciril, Krtina; Klanjšek Karel, Podgrad; Tischler Mihec, Božič Marcel, Pavlin Aci, Kump Rudolf, Ljubljana; Kovač Franček, Žekš Jožek, Gjergjek Ludovik, Hil Rudolf, Ovčar Vladko, Gumilar Ana in Marija, Horvat Gizela, Lukič Cecilija, Fajtl Adela, Kerec Cecilija, Perš Jožef, Cvernjak Micika, Ropoša Gizela, Spilak Jožefa, Kerec Jožef, Grah Franc, Baligač Marija, Tomori Marjeta — vsi Gornja Lendava; Arko Draga, Češarek Marija, Ribnica; Volontar Ciril, Beguš Jožef, Pretnar Milan, Jenko Marjan, Soklič Ivan, Vodnjov Silvester, Grelja Leopold, Jure Jožef, vsi na Koroški Beli; Besov Cvetka, Orešek Tončka, Orešek Vida, Tržišče na Dol.; Jalezina Ivana, St. Jurij o. j. ž.

Besedno uganko so rešili: Müller Boris, Boh. Bistrica; Muster Niko, Ljubljana; Potrata Anica, Škerbic Olga, Trbovlje; Lovšin Nika, Pšenica Francka, Sodražica; Verbič Martin, Šmartno o. P.; Češnovar Ivanka, Vič; Ocvirk Anica, Store; Robič Silvo, Bled; Nolimal Ela, Sotenšek Jožica, Zagorje o. S.; Krušnik Slavko, Ljubljana; Drenik Franc, Trebnje; Kokalj Mici, Ihan; Mencinger Franca, Arh Janko, Boh. Bistrica; Perbil Anton, Rednak Emil, Velenje; Omovšek Anton, Gozd; Gošnik Anica, Celje; Košir Franc, Vransko (deloma); Pillich Edvard, Kamnica; Kunstelj Marija, Stražišče; Golmajer Vimko, Breg;

Izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna r. z. z o. z. v Ljubljani (K. Čeč). — Urednik: Janez Pucelj, župnik na Ježici. — Uprava »Angelčka« v Ljubljani, Kopitarjeva ulica štev. 2 (H. Ničman). Sprejema do preklica tudi dopise.

»Angelček« je priloga »Vrtca« in stane za vse leto Din 5.—.

Junij

Angelček

Štev. 10

Pripravimo srca za véliki dan!

Evharistični kongres se hitro približuje. Že štejemo tedne, kmalu bomo šteli dneve in noči. Še malo in videli bomo slavo svetega Rešnjega Telesa, kakršne še ni videla slovenska zemlja. Prišli bodo škofje iz cele naše države, naš gospod škof jih bodo sprejemali v imenu Jezusovem. Sam sveti oče Pij XI., so določili posebnega odposlanca, kardinala Hlonda s Poljske, da bo zastopnik papeža na kongresu. S tem je dobil naš jugoslovanski Evharistični kongres najvišje priznanje in počeščenje. Duhovniki se pripravljajo na tiste dni z velikim hrepenenjem; verniki se priglašajo iz vseh krajev. Zadnje dinarčke bodo žrtvovali, da bodo mogli priti na veličastne slovesnosti v belo Ljubljano, ki bo tiste dni prestolica evharističnega Kralja.

Sveto hrepenenje je prevzelo zlasti otroška srca. Od vseh strani se priglašajo. Pripeljali se bodo na vozovih, pa tudi s posebnimi vlaki. Nepregledne vrste naše mladine bodo prvi dan zjutraj napolnile prostor na Stadionu, kjer bo sveta maša s skupnim svetim obhajilom. To bo prizor,

nad katerim se bosta radovala nebo in zemlja. Vsi, ki so se udeležili velikih Evharističnih kongresov, pravijo, da je skupna otroška pobožnost najlepši del evharističnih slavnosti.

V mesecu maju leta 1930 je bil svetovni Evharistični kongres v mestu Kartageni na severni afriški obali. Slavnosti so se vršile na tistem prostoru, kjer je stalo nekoč pogansko gledališče. Na peščenih tleh tega gledališča je prelilo pod rimskimi cesarji na tisoče in tisoče mučencev svojo kri za Jezusa Kristusa. Tam je bil postavljen ob kongresu velik oltar, sredi prostora pa je stal kamnit križ. Časi se pač spreminjajo, ne vedno na slabše. Tu je imela mladina svojo skupno pobožnost. V zelenem okviru oljik in drugih dreves se je tu zbralo osem tisoč dečkov in deklic. Bili so v belih oblekah. Razvrstili so se pred belo-zelenim oltarjem v obliki velikega križa. Dvanajst duhovnikov jim je delilo sveto obhajilo. Prihajali so otroci v najlepšem redu; polagoma in s svetim strahom so pristopali k božji mizi in prejemale svojega Boga. Z Jezusom v srcu so zopet odhajali na svoja mesta. Bil je nepopisno lep in ganljiv prizor. Odraslim, ki so to gledali, so solze veselja tekle iz oči. Pred svetim Rešnjem Telesom so otroci obnovili obljubo zvestobe dobrega Odrešenika. Tu so zapeli nalašč za to priliko zloženo pesem: »Jaz sem kristjan«. Pred oltar so polagali palmove veje, v znamenje, da poklanjajo Jezusu Kristusu v najsvetejšem Zakramentu stotisoče žrtev in svetih obhajil, ki so jih za kongres darovali otroci celega sveta. Bilo je res kakor nekoč za cvetno nedeljo v Jeruzalemu; da, bilo je še lepše. Kako se je pač veselil Jezus, ko je utripalo v ljubezni do njega toliko nedolžnih src. To je bil res dan, ki ga je naredil Gospod.

Kaj je bilo šele lani v Buenos Airesu v Argentini! Tam se je udeležilo otroške pobožnosti čez sto tisoč otrok. Kaj takega svet še ni videl.

Otroška srca bijejo po celem svetu za Jezusa Kristusa; zanj se vnemajo tudi srca slovenskih otrok. Saj Jezus Kristus to tudi zasluži.

Otroci, le pripravljajmo se! Pa ne samo na zunaj; pripravljajmo se predvsem v svojih srcih! Zato naj

nihče ne opusti vsakdanje pobožne molitve; darujte v namene kongresa vsak dan kakšno malo žrtev, večkrat sveto mašo na delovni dan, sveto obhajilo! Skrbimo, da bo v naših dušah ljubezen do Jezusa v sveti hostiji tako mogočno gorela kakor velik kres. Tako se pripravljajmo vsi: tisti, ki pridete v Ljubljano in tisti, ki ne boste mogli priti. Če ne boste mogli biti vsi telesno navzoči, boste pa po srcu. Srca vseh slovenskih otrok bodo takrat pred Jezusovim prestolom. V duhu združeni bomo peli vsi:

Kristus kraljuj! Kristus zmaguj!
V Hostiji sveti nam gospoduj!

A. Košmerlj.

Najboljše vino.

*Za vse najboljše to je vino,
ki vir ima tam pod pečino,
in po kaménčkih brzo teče:
Studenček bistri se mu reče.*

*Namaka nam zelene loke,
pokušajo ga srne sloke;
z njim ptički drobni se krepijo,
ko v grmih, logih se lovijo.*

*Bog sam nam dal je to pijačo.
Naj jémo črni kruh, pogačo,
prilega voda se najboljše.
Ob vodi vsi smo zdrave volje.*

U.

Živa kri — plemenito srce.

Sv. Alojzij,
- zglede evharist. ljubezni.

Ko smo orisali že več vzornih nežnih prijateljev in prijateljic božjega Zveličarja, ki nas čaka v tabernaklju, ne smemo prezreti, da najdemo mikavnih zgledov tudi med mladino slovanske krvi. Poglejmo danes tja gori na Poljsko.

16. sept. 1916 se je rodil v Varšavi Henrik Zuhnevski. Vzgojala ga je njegova globokoverna mati, kar je bilo tem lažje, ker je bil je nadarjen dečko, zraven pa ži-

vahno vesel, dasi nekoliko razburljiv, ali kakor pravijo danes »nervozen«. Nadvse ga je pa dičila srčna plemenitost in navdušenje za vse dobro. Učenje mu ni delalo težav.

V svojem zapisniku je imel opazke:

Premagujem nepotrpežljivost.

Odneham, kadar vidim, da imajo bratci in sestrice prav.

Varujem se klepetavosti.

Borim se zoper lenobo.

Kljub prirojeni živahnosti se je vedel Henrik v cerkvi prav vzorno in pobožno. Drugače je bil pa včasih neugnan, razigran in pripraven tudi za kako nedolžno »barufo«. Med počitnicami se je na deželi pridružil pastirjem na paši, pomagal pri kakšnem

delu, skakal in po otroško norel in pel. Imela je začuda lep glas.

Prav posebno se je Henrik trudil za češčenje Marijino. Ljubi Materi božji je donášal s svojimi sestrami in brati cvetja, zlasti v maju in juniju. Doma so si napravili oltarček, kjer so opravljali svoje molitve. Ni potreba posebej poudarjati, da je bila Henriku sveta maša najsvetejše opravilo, saj je bil tudi ministrant, cerkveni strežnik.

Njegov katehet mu je vedno rekel »Mali misijonar«. Spoznal je namreč v njem gorečo, apostolsko dušo, ki bi bila rada vse k Juzusu peljala in vse za dobro in lepo pridobila.

Nekoč se je dalj časa pogovarjal s šolskim tovarišem, ki ga je obiskal. Mati ga nato vpraša: »O čem sta se pa menila?« Henrik je bil v zadregi. Končno se je pa stisnil k mami in zašepetal zaupno: »Povedala sva si, katerih grehov sva se zadnjič obtožila pri spovedi in katera je glavna najina napaka«.

»No, ali si ti prav zadel?«

»Moja glavna napaka je razburljivost, ker se ne znam premagati«.

V šoli je gospod katehet imel navado dajati učencem razna spisana vprašanja, da je tako spoznaval značaje svojih gojencev. Henrik je dobil polo s temile vprašanja, ki je nanje odgovoril takole:

Za katero dobro lastnost se najbolj ogrevaš? — »Za dobrotljivost«. Katera napaka se ti zdi najbolj zoprna? — »Lažnivost«. Katera je tvoja glavna napaka? — »Pomanjkanje potrpežljivosti«. Česa se hočeš najbolj varovati? — »Nesramežljivosti«. Katero opravilo te najbolj mika? — »Sport«.

Na prvo sveto obhajilo se je Henrik pripravljaval vse leto. In kako srečen je bil prej in potlej. »Zdaj ko je prišel Zveličar k meni, imam v srcu nebesa!« — je vzkliknil z žarečim obrazom.

Kmalu je mama s strahom opazila, da so živahnega sinčka večkrat napadale slabosti. Bil je ves truden. Prosil je mater, naj preskrbi, da se bo opravila zanj sveta maša, pristavil pa obenem: »Umreti je sladko!« Ko mu je naznanila, da je že naprosila duhovnika za sveto mašo za zdravje, je naglo vprašal:

»Ali samo za zdravje?« — »No, za to, da bi bil zdrav in priden«. »Kaj pa, če bi se mašnik zmotil, pa bi na koncu namesto »Ite missa est« (maša je minila) rekel: »Requiescant in pace!« (naj počivajo v miru!).

Nekaj dni potem se je napolnil II. razred državne gimnazije. Vsi učenci so bili navzoči, le Henrika je manjkalo. Mati ga je opravičila, da je bolan. A še isti dan je pretreslo vse učence nenadno žalno poročilo, da je Henrik že v večnosti. 11 let mu je bilo.

O, kako bogati so otroci, ki Jezusa ljubijo! Kako srečni so vsi, ki jih Jezus sprejme na svoje srce!

—ž.

400 letnica vzgojnega reda.

Letos praznujemo 400-letnico, odkar je bil ustanovljen uršulinski red in z njim številni zavodi za vzgojo dekliške mladine. Uršulinske šole so tudi pri nas dosegle odlične sloves; zato je prav in potrebno, da malo bolj seznanimo našo šolsko mladino z ustanoviteljico uršulinskega reda: s sveto Angelo.

Luč sveta je zagledala kot hčerka zgledne družine v Desenzanu, malem mestu sončne Italije l. 1474. Angela so jo nazvali, kot bi slutili že vnaprej njeno angelsko življenje. Že svoja detinska leta je tako lepo preživela, da jo lahko postavimo za zgled zlasti našim deklicam.

V zgodnji mladosti ji je bila molitev najljubše opravilo. Ko se je zatopila v pogovor z Bogom, je bila kakor angel. Ob čitanju življenja svetnikov so žarele njene nedolžne oči od veselja in navdušenja. Iskrena setrinska ljubezen jo je družila z njenimi tremi brati, a posebna vez jo je spajala z edino sestro. Ta je bila zaupnica in zvesta tovarišica njenega bogoljubnega življenja.

Angela je vidno napredovala v čednosti, pa tudi njena vnanost je vzbujala čedalje večjo pozornost. Občudovali so zlasti njene lepe, bogate lase. Nekega dne ji je dejala ena izmed tovarišic, da si bo s svojimi svetlimi kodri pridobila marsikaterega občudovalca. Angela se je zgrozila in sklenila, da odstrani ta mik. Skuhala je pepel in saje ter pomočila v to me-

šanico svoje lase. Zlati lesk se je sicer vrnil, a ta junaški čin mlade Angele jasno priča, kako zelo ji je mrzela svetna ničemurnost in s kako nežno pozornostjo je čuvala lilijsko čistost svojega dekliškega srca.

Preden je pristopila prvič k angelski mizi, ji je Jezus poslal težko preizkušnjo. Strah, da ni vredna tolike milosti, jo je mučil. Ko pa se je sklenila njena duša s Prijateljem malih, ji je prekipevalo srce od nebeške sreče.

Ko je dopolnila 15. leto, se je namah strla vsa družinska sreča. Najprej je izgubila blagega očeta, kateremu je čez nekaj mesecv sledila skrbna mati v prezgodnji grob. Za sirote se je zavzel materin brat Biancosi. Vzel je k sebi obe deklici; bratje pa so gospodarili na domu.

V srcu male Angele se je vedno živahneje vzbujala želja po samotarskem življenju. Sklenila je oditi v samoto. Za svoj načrt je pridobila tudi sestro in nekega dne sta skrivaj zapustili stričev dom. V bližini mesta Salò sta odkrili primerno duplino in se v nji nastanili. Pri tem pa nista prav nič pomislili, koliko skrbi sta povzročili s svojim begom dobremu stricu. Ko ju je ta pogrešil, je preiskal vse ceste in cerkve v mestu in v okolici. Slednjič ju je izsledil v votlini pri molitvi. Vrnili sta se z njim brez ugovora. Doma jima je odkazal majhno sobo, kjer sta mogli nemoteno opravljati svoje molitve in spokorne vaje. Pa tudi te tihe sreče se Angela ni dolgo veselila. Ljubi Bog ji je nenadno vzel ljubo sestrico. Angela je, dasi popolnoma vdana v voljo božjo, neutolažljivo objokovala njeno smrt.

V 22. letu je izgubila še dobrega strica. Po njegovi smrti se je vrnila v rodno mesto Desenzano. Tu je našla zvesto tovarišico. Skupno sta opravljali bogoslužne vaje kot nekdanj s sestro. Toda že čez malo časa ji je umrla tudi prijateljica. Dobri Bog je odtrgal njeno srce od vsega zemskega, da bi mogla biti tem popolnejše orodje za Njegove svete načrte.

Po božjem naključju se je preselila v Brešijo. Skrita in nepoznana je hotela ostati. A glas o njenem čednostnem življenju je privabil premnoge, ki so

iskali pri nji miru in nasvetov. Najlepše zmage je žela ob poravnavi sporov. Ko sta se nekoč spoprijela v ljutem besednem boju dva nasprotnika, in ni milo prigovarjanje nič hasnilo, je vzela Angela sv. razpelo in ga pokazala obema. Prestrašila sta se in si odpustila.

Še eno željo je gojila Angela v svojem srcu. Veliko hrepenenje jo je gnalo v Sveto deželo. V spremstvu svojega nečaka in nekega trgovca se je podala na božjo pot. Med potom pa je oslepela. Vdano je sprejela trdo preizkušnjo. Po mnogih drugih neprilikah je dospela na svete kraje. Najraje bi bila ostala tu za vedno. A Gospodov notranji glas: »Ustanovi v Brešiji družbo«, je živo odmeval v njeni duši. Na povratku je zadobila vid po vroči molitvi ob vznožju čudodelnega razpela.

Misel, da še ni izpolnila Gospodovega ukaza, ji ni dala miru. Pokorna božjemu povelju je ustanovila 25. novembra 1535 družbo, ki jo je izročila varstvu in zaščiti velike mučenice sv. Uršule. Mladenke, ki so vstopile v novi red, so zbirale krog sebe otroke in jih poučevale v resnicah sv. vere, oskrbovale so siromake in stregle bolnikom. Le še 5 let je bivala med njimi Angela kot skrbna in ljubeča mati. Dne 27. januarja 1540 l. ob treh popoldne je njena lepa duša pohitela v objem nebeškega ženina.

Ne le tovarišice, temveč vsa Brešija je žalovala ob izgubi tako plemenite matere in dobrotnice.

Pogrebne svečanosti so morali preložiti za 30 dni, ker so se potegovala za sveto truplo kar tri cerkve. Za časa razprav je ležala sveta ustanoviteljica v cerkvi sv. Afre. Obličje je ohranilo ljubeznive poteze. Nobe-nega znamenja razkrajanja ni bilo opaziti. Njena oblačila so širila prijeten vonj. Po določbi svetniške razprave so položili svetnico v spodnjo cerkev sv. Afre k večnemu počitku. Pozneje so jo prenesli v zgornjo cerkev, kjer počiva še sedaj nestrohnela, v njej posvečeni kapelici. Svetništvo ji je prisodil papež Pij VII. dne 24. maja 1807.

Slavko in ptički.

Stojanov Slavko, to vam je bil dečko! Še v šolo ni šodil, pa se je zanimal že za vse mogoče stvari. Vsako orodje mu je moral oče razložiti, mamin šivalni stroj je neštetokrat pretipal do podrobnosti: skratka, hotel je imeti »povsod svoj nos zraven«. Najbolj pa so ga zanimali ptički. Še preden je znal izgovarjati vse črke, je vedno s posebnim veseljem stegoval roke in prste za ptički in klical: »Joj, tiiic, joj!« Pozneje je tekal za njimi po domačem vrtu. Pozimi jim je trosil drobtine in jim nastavljal hrano.

Pa se je tudi Slavku zgodilo, kakor se ljudem večkrat zgodi, da dožive največje razočaranje ali tudi gorje vprav pri tem, kar so najbolj ljubili.

Sestra Marica je začela hoditi v šolo in mama so ji kupili novo tablico in kamenček. Tudi Slavko se je kaj kmalu seznanil s tem pisalnim orodjem. Ni pisal, ne računal, ampak risal je ptičke. Včasi so bile noge večje, ko vse ostalo telo, drugič je bil zopet kljun v primeri s telesom neznansko velik, tretjič je bil rep tolik, da ga noben ptič v resnici ne bi mogel nositi. Toda za take malenkosti se Slavko ni zmenil. Glavno mu je bilo, da je »narisal ptičko«.

Kolikokrat sta se sprla z Marico radi teh ptičkov. »Zakaj ne pusti moje tablice pri miru,« se je kregala nad mamo, ki je premalo čuvala njene stvari. Mama pa jo je navadno tolažila: »Pusti mu veselje, saj se bo naveličal, potem bo pa sam pustil.« Pa ni kazalo, da bi se naveličal.

Marica je prišla nekoč iz šole in šla na pašo. Slavko pa si zopet izposodi njeno tablico in si misli:

»Joj, ptičke bom risal!«

Brž je tablica na mizi in Slavko zaposlen z risanjem. Izpod kamenčka vstajajo ptički, lepi, skoraj kakor pravi. Polna tablica jih je. Slavko se vzravna, dvigne tablico s stegnjenimi rokami predse, pogleda postrani svoje umotvore in jih občuduje.

»Jeeej! Mami moram pokazati,« se spomni in brž skoči izza mize ter hiti s tablico in kamenčkom v roki iz sobe. »Mama, mama, glejte...«

Tedaj pa je nenadoma konec njegove sreče. Na pragu se spotakne in telebne tako nesrečno v vežo, da se tablica in kamenček zdrobita v drobne kose, na čelu pa mu zraste debela bunka. Prestrašen in žalosten gleda Slavko črepinje in se pobira s tal. »Moji ptički!« To je vse, kar more spraviti iz sebe. Še jokati je pozabil. Mama je slišala tresk in stopila v vežo.

»Ja, Slavko!« vzklikne razburjena, ko vidi, kaj se je zgodilo.

Slavko povesi glavo, zapiči svoj pogled v razbito tablico, vtakne počasi kazalec leve roke v usta, desno pa stisne na hrbtu ter jeclja:

»Ptičke sem narisal.«

Mama se spomni, kak vik in jok bo zopet, ko izve Marica, kaj je Slavko napravil. Jezna se odloči: »Zdaj ti pa res moram enkrat izbiti tvoje ptičke iz glave!« Poseže po šibi; toda koj se spomni, da nesreče ni kriv sinček, saj ga je le veselje nad »umotvori« zavedlo, da je pohitel in padel. Mama ve, da ga je nesreča s ptički in tablico huje zadela, kakor bi ga njeni udarci, zato se ji zdi prehudo, da bi ga še kaznovala, ko ga je pa vendar njegova ljubezen do ptičkov spravila v ta mučni položaj. Zato samo strogo ukaže:

»Poberi brž črepinje in jih zanesi v smetišče, da ata ne vidijo, sicer ne vem, kako bo.«

In pokorno pobere Slavko črepinje in odnese na njih svoje ptičke v smetišče...

Marica je dobila novo tablico. Tudi ta je bila še včkrat porisana s ptički. Slavko je postal previdnejši, da se ne bi zopet zgodila kaka nesreča. Pa se je zgodila, še hujša od prejšnje.

Za Veliko noč so dali starši prebeliti in preslikati sobo. Snežnobeke so bile stene, le naredko posejane z majhnimi rožicami. Nekoč se Slavko zopet dolgočasi. Pa se zagleda v majhne rožice na steni in si misli, zakaj ni slikar narisal ptičkov namesto rož.

Naenkrat se začuti Slavko poklicanega, da nadomesti, kar je slikar pozabil. Brž poišče par kosov oglja, pohiti v hišo in riše.

»To je vrana,« krsti prvega ptiča. »Seveda je vrana, saj je čisto črna.« Pa še in še nadaljuje. Iz oči in vsega

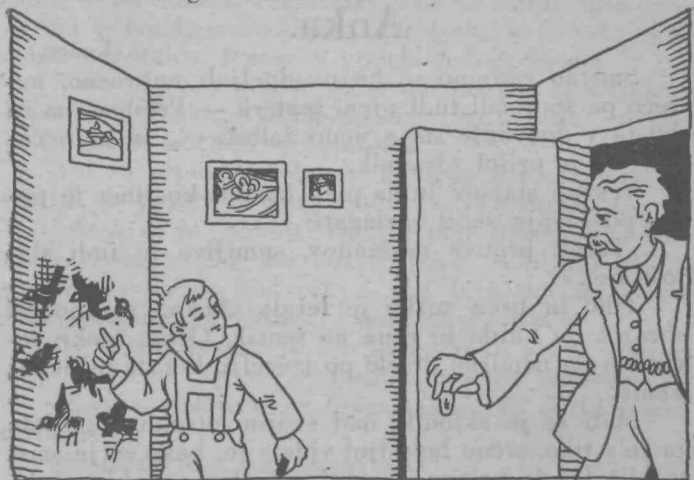
obraza mu sije sreča. »Kljun, oko, rep...« sproti pripoveduje sam sebi, kaj je narisal.

Iz veže zasliši korake. Očetovi so. »Hitro še krepplje, da bodo ata videli.«

Oče res vstopi in zagleda Slavka ob steni. »Kaj delaš?« zazveni nekam čudno.

»Ptičke rišem,« odgovarja veselo Slavko in hoče zarisati še zadnji krepeljček sicer že izgotovljenemu ptičku. Tedaj pa zagrmí nad njim:

»Ti nesnaga frkolinasta!«

»Kaj delaš?« — »Ptičke rišem.«

Slavko se ustraši, da mu pade oglje iz roke. Ta hip se zave, zakaj je deležen takega pozdrava: Novo pobeljena stena in oglje na njej... To spoznanje ga zmede, da obstane pred očetom kot solnat steber. Usta napol odpre. Ne očeta, ne svoje umetnine si ne upa pogledati. Nad njim pa rohni stroga očetova beseda:

»Kaj pa misliš? Na novo smo pobelili, zdaj pa ti z ogljem črčkaš po steni. Čakaj, jaz te naučim, packa umazana!«

Oče stopi naglo v vežo. Slavko ve, zakaj: »Sedaj bo!« Hitro se stisne k steni in lica mu orose solze. Toda oče je strog. Če vzame kdaj šibo v roke, je ne odloži prej, da je »odpela par kitic«, kakor pravi.

In je tokrat tudi Slavku zapela, zapela tako žalostno pesem, da bi še menda njegovi ptički, ko bi oživel, lepše zapeli. Konec pa je bil očetov ukaz:

»Sedaj pa poklekni tje k steni in premišluj svojo neumnost!«

In Slavko je delal pokoro. Kleče je opazoval svoje ptičke in premišljeval nerazumljivo usodo, da je radi ljubih ptičkov tako kaznovan.

Franc Lasbacher.

Anka.

(Konec.)

Smrtno ranjeno so hitro odpeljali na varno, nesrečo pa sporočili tudi njeni materi. — Prestrašena in zadeta v dno duše sta v nemi žalosti oče in mati čakala, da je prišel zdravnik.

Ves up staršev je na mah izginil, ko jima je počasi odkrivaje začel razlagati:

»Težak pretres možganov, sumljiva je tudi slabost srca.«

Tiho in brez tožbe je ležala Anka; snežnobeli obrazek je kalila le rana na sencih. Ozke, tanke rokice so pa nemirno drsele po postelji, kot da bi nekaj iskale.

Mati se je sklonila nad svojim otrokom, gledala ga je s tiho, srčno bolestjo; videla je, kako se je smrt že bližala, da pritisne smrtni poljub na Ankino čelo. Zato je z nežnim materinskim glasom šepetaje vprašala:

»Otrok moj, imaš-li še kakšno željo? Ali naj pride Jezušček k tebi?«

Anka je kot v nekem polsnu razumela besede svoje mamice. V njenih očeh se je zasvetila neizrek-ljiva hvaležnost. Komaj slišno so zašepetale njene ustnice:

»Prinesite Jezuščka!«

Ko so ji povedali, da bo kmalu prišel k njej Jezus, ki ga je tako ljubila in ki je tako po njem hrepenelo njeno srce, je sklenila blede rokice in se komaj slišno zahvalila.

Nato je pa zopet tiho in mirno ležala; izgubila je zavest.

Nič ni slišala hrapavega, krčevitega ihtenja nesrečnega očeta, niti ni zapazila, kako so pridne roke krasile mali oltarček z raznovrstnimi cvetlicami in belimi svečami.

Od daleč se sliši zvonček. — Duhovnik je stopil v bolniško sobo in pazno motril Anko. Bil je njen katehet, ki jo je pripravil za prvo sv. obhajilo. Bil je globoko zadet od žalosti.

Nenadoma je Anka odprla oči ter pogledala na malo božjo mizico. Vse sveče so se zasvetile. Med cveticami je ležalo malo svileno ogrinjalo, ki je zakrivalo sveto popotnico, Jezusa v podobi belega kruha.

Vroč otrokov pogled je obstal na tem ogrinjalcu. Nato pa je težko, s tihim glasom spregovorila: »Atek! — Nekaj bi še rada. — Samo tebi!«

Vsi so zapustili sobo, le globoko ganjeni mož je klečal ob postelji svojega umirajočega otroka.

»Atek!« je dahnil njen trudni glasek: »Atek, umrla bom... Daj mi roko, atek... Obljubi mi... prosim — da ne boš več... pil! Jezuščku na ljubo in... mamici na ljubo... atek... Prosim.«

In vpričo Jezusa je oče prijel roko svoje umirajoče Anke in govoril z glasom, dušečim od solz:

»Kakor resnično je Jezus tukaj, ti obljubljam, otrok moj!«

In stisnil je njeno mrzlo rokico.

»Atek. Sedaj... lahko umrjem... O, saj rada... za vas, atek...«

Tiho so se odprla vrata.

Oče in mati sta klečala ob smrtni postelji.

Duhovnik je govoril počasi, razločno pripravljalne molitve. Ko je odkril ciborij, se je kakor nekaj utrgalo v Anki:

»Jezušček... pridi... pridi... k meni!«

Srebrni zvonček je zapel...

In božji Prijatelj otrôk, nedolžnih, čistih, se je prvič in zadnjič nastanil v srcu Ankinem.

Njeno žgoče hrepenenje je bilo utolaženo, izpolnjeno. Veliki Tolažnik, najzvestejši Prijatelj malih src je obiskal svojo izvoljenko in kmalu, kmalu bo odhitela z njim v večno lepo kraljestvo nedolžnih otrôk.

Popolnoma mirno je ležala Anka. Njene oči so bile zaprte. Njen angelski obrazek se je svetil kot ožarjen. Pristrčno se je pogovarjala z ljubeznivim Jezuškom, ki je zdaj v njenem srcu.

Odprla je oči — zadnjikrat — stegnila obe rokici proti mami in ateku ter ju zrla polna nežne ljubezni in hvaležnosti.

Njen ugašujoči pogled je obstal na mami.

Breznadežna otroška duša je splavala k angelcem.

Ko je napočil dan, ko so se otroci pripravili na vzvišeni praznik, je ležala mala Anka tiha in blede na mrtvaškem odru. V belo obleko, ki jo je dobila za prvo sv. obhajilo, je bila oblečena, lep venček je obkrožal njene zlate lase.

Oče se je nagnil nad svojega mrtvega otroka in še enkrat ponovil svojo obljubo, ki mu jo je narekoval njegov umirajoči otrok...

In ostal je mož-beseda!

Žagarjev Ivan.

Marijin vrtec.

Marijin vrtec v Dornovi pri Ptuj. Doma smo v središču »Lukarske dežele«, kjer pridelujejo mnogo luka ali čebule. Vsak, kdor je že bil pri nas, je občudoval lepoto našega kraja. Naša vas šteje do 140 hiš, med katerimi je posebno lepo šolsko poslopje, kamor hitimo in se zbiramo dan za dnevom. Najlepša od vseh pa je naša cerkev sv. Dorotheje. Tu imamo vsako nedeljo sv. mašo. Ljudi je vedno vse polno. Na Marijin praznik, dne 25. marca t. l. pa je bilo pri nas še nekaj posebnega. Ljudi se je zbralo pred cerkvijo zelo veliko. Vse je obračalo svoj pogled proti šoli. Naenkrat stopi iz šole g. katehet z veliko četo deklic in dečkov, ki so bili določeni za sprejem v Marijin vrtec. Bilo nas je vseh skupaj 150. Kako je bilo lepo! Najprej smo zapeli pesem »S cveticami te venčamo«. G. Katehet je nato stopil pred oltar in ganljivo govoril o naši ljubi nebeški Materi Mariji. Razložil nam je, kako nas Marija ljubi in kako moramo tudi mi njo ljubiti in ji s svojim lepim življenjem veselje delati. Po govoru smo vsi obljubili Mariji, da hočemo ostati njeni zvesti otroci do smrti. Ko nam je g. katehet pripel svetinjske, smo s ponosom korakali od oltarja na svoje prostore in veselo zapeli himno »V Marijinem vrtcu«. Tako smo torej tudi mi prišli pod Marijino zastavo. Sestanke imamo vsako drugo nedeljo. Na cvetno nedeljo smo imeli skupno sv. obhajilo. Bilo nas je veliko. Dobro vemo, da bomo edino od ljubega Jezusa, po priprošnji svoje

Marijin vrtec na Ježici.
Igra: Sirota Jerica.

nebeške Matere, zadobili moč za lepo in čisto življenje. — Grašič Jožica, učenka 3. razreda.

Studenci pri Mariboru. Prvič se oglašam v lepem »Angelčku«. Ko dobim ta list, se razveselim in ga takoj prečitam. Zelo mi ugaja spis, ki je na prvi strani, saj ima zmeraj mične zglede za nas mladino. Sporočam Vam tudi, da sem članica Marijinega vrta že peto leto. Naučila sem se dosti pesmic.

Pesmice nas uči g. katehet P. Fišer Marko.

Srčno Vas pozdravlja Dobrovolni Terezija, uč. VI. raz.

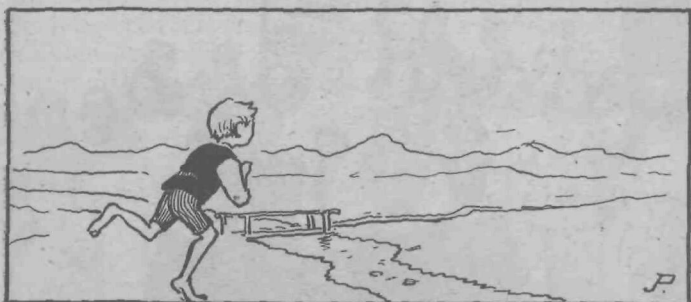
Uganka.

Črkovnica.

1, 8, 5, 8, 9, 4, 6	Krilata žival
2, 10, 2, 11, 9, 12, 13	Krstno ime
3, 10, 6, 2, 14, 8, 9, 15	Mesto v Sloveniji
4, 9, 2, 13, 4, 12	Vrsta zemlje
5, 2, 1, 9, 2, 14, 10	Vremenski prerok
6, 2, 19, 12, 13, 4, 7, 8	Del obleke
4, 15, 12, 6, 15, 20, 5, 4, 7, 12	Žuželka s svetilko
7, 4, 9, 4, 6, 18, 8, 10	Pokrivalo
8, 6, 2, 15, 16, 12	Številka

Vstavi namesto številk črke. Ista številka pomeni v vseh besedah isto črko. Desno od številke je povedano, katere besede moraš dobiti. Ko bo vse izpolnjeno, ti povedo začetne črke vseh besed od zgoraj navzdol — nekaj veselega.

Skakalčeva smola.

»Kdo bi hodil tja čez most!« misli mlada si norost.
Skok čez vodo — to velja, to samó mladina zna.

Zaleti se Nande zdaj: »Glej me! Koj bom tam onkraj!«
Toda prišlo je drugače. Nande zmočil je vse hlače.

Je premalo se pognal, da na ruši ni obstal.
Zvrnil v vodo se je vznak; vés je moker zdaj — junak.

Martinčič Anton, Zagorje o. S.; Celje — brez podpisa; Anžur Marija, Mavec Slava, Hiršman Marija, Ček Antonija, Zupančič Terezija, Pozaršek Veronika, Jevc Frančiška — vse Ljubljana-Barje; Podbregar Alojzij, Vransko; Lunder Angela, Klatnus Pavla, Krmelj, Skodnik Melita, Smartno pri Lit.; Rihter Ema, Rošker Ivan, Živič Roza in Micika, Brinovec Roza, Petančič Tončka, Umek Alojz, Modrinjak Franc — iz Pišec; Krulc Alojz, Zupelevec; Jamar Franc in Janko, Bled; Zupan Herman, Ljubljana; Prevorčnik Viktor, Velenje.

Samo računsko nalogo so prav napravili: Pristavec Dragica, Smolej Marija, Kranjska gora; Vole Minka, Veber Ana, Podkoren; Dobrovolni Terezija, Studenci; Jankovič Jakob, Črni vrh; Papež Justina, Gredice; Janežič Ivanka, Tržišče na D.

Izžrebani so bili — za rešitev ugank v 8. štev.: Krek Vida, Selca; Stegnar Anica, Tržič. — Za rešitev ugank v 9. št.: Fajtl Adela, Gor. Lendava.

To-le za sklep tega letnika.

Hvala Bogu! Letnik 1934/35 je pri kraju. Upamo, da je »Angelček« vsem tisočem, ki so nanj naročeni, in vsem drugim tisočem, ki so ga prebirali, napravil mnogo veselja in zabave in da je tudi koristil. Dva meseca bomo imeli odmor. V jeseni bomo pa zopet prišli — sveži in okrepljeni. Na svidenje v varstvu »Angelčka«!

Uredništvo ima samo še eno skrb: Kaj bodo rekli v tiskarni, če ne bodo računi poravnani?! Pa res ne bodo, ako vsi odjemalci in odjemalke ne bodo takoj poslali zaostankov pri naročnini. Napravimo tako, da vest nikomur ne bo nič očitala.

Uredništvo in upravnništvo.

Nekaj tega in onega.

Tudi za počitniški čas velja: Delaj, kakor da bi imel večno živeti; moli, kakor da bi bilo treba jutri umreti. — Brezdelnost je mati vseh pregreh. — Kdor ne mara delati, naj tudi ne jé. — Kdor se dela boji, slabo živi. — Po končanem delu človek sladko počiva. Delo, ki ga lahko danes storiš, ne odlašaj na jutri.

Zemlja je obla. Učitelj je razlagal, kakšna je naša zemlja, da je okrogla in da se vrti. Nato pa je vprašal: »Kaj bi se zgodilo, če bi tukajle, kjer smo, kopal jamo in bi ne prenehal? Kam bi končno moral priti?« — Vse molči. Čez nekaj časa se čuje iz srede razigranih drobnjakičev pritažen glas: »V norišnico.«

Pojasnitev Oče: »Veš Andrejče, kaznovan si bil; toda jaz ti nisem naložil kazni iz jeze ali maščevanja, ampak iz ljubezni.« — Andrejče: »Že vem. Ali tako močno me pa vendar ni treba ljubiti!«